

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XV. Diuinitus modum hunc orationis adjit, & insignia dona accepit ad
sui perfectionem, & proximorum auxilium

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

CAPVT XV.

*SPECIALI DEI VOCATIONE
modum hunc orationis adiit, & insignia
dona accepit ad maiorem superfe-
ctionem, & maius proximo-
rum auxilium.*

NRIM A cum Deo D.N. con-
suetudo & familiaritas, do-
numq; quiete ac perfectæ Con-
templationis haec tenus propo-
sitæ, adeò est excelsum & emi-
nens bonum: ut quemadmodū
ipse P. Balthassar in sua Rela-
tione refert, non potuerit ad eam peruenire, nisi
speciali eiusdem Domini Vocatione; qui, quos
vult, quando, & qua ratione vult ad eam vocat: ad
quod neq; locus, nec tempus aliquod sit consti-
tutum; sed sola sanctissima eius voluntas, a cuius a *Prov. 3. 31.*
delitia sunt esse cum filiis hominum. licet cum ali-
quibus familiarius, quam cum alijs ex singulari-
gratia & priuilegio, quod dicitur vocatio, hoc est
inspiratio & motio quedam, aut, affectio magna,
quam ipsi animæ, impellens eam ad excelsum
hunc orandi modum; & simul tribuens aptitu-
dinem, & facultatem ad se sequendum,
& progrediendum: neque enim omnes
ad id vocantur, neque apti sunt: neque
illis expedit, temerariè aut arroganter,

L 2 sese

V T

fese ad id quærendum ingerere. Et quamvis aliquæ ex speciali privilegio, & favore Domini N^o, ipsa infantia, aut à prima sua conuersione, reprobata & vno quasi tractu ad excelsam adeò orationem, & interdum ad res alias valde extraordinarias eleuentur: ut plurimum tamen tale donum non communicatur, nisi diu & benè exercitatis oratione, quæ fit per meditationes & ratiocinationes circa diuina mysteria: ad quam omnes ferventur, & inspirationibus alliciuntur, plus, aut minus iuxta eorum capacitatem. Cuius rei insigne exemplum, & veluti imaginem quandam, quares tota mirabiliter illustratur, habemus in eo, quod Moysi eiusque populo evenit prope

b Exod. 20. montem Sinai. b populus enim videt voces & lampades & sonitum buccinae, montemq^{ue} funeralem: & perterriti, ac paurore concutisti, steterunt pueri, dicentes Moysi: loquere tu nobis, & audimus: non loquatur nobis Dominus, ne fortemur. Quos Moyses consolatus est, dicens: nolite timere: vt enim probaret vos, venit Deus: & vi-

c Exod. 24. c fratrem suum Aarón & septuaginta de senioribus Israël propius secum deduxit: & viderunt D^eum Israël, & sub pedibus eius, quasi opus lapide Saphirini, & quasi calum, cum serenum est. Cumq^{ue} ascendisset Moyses, operuit nubes montem, tegens illum sex diebus: septimo autem die vocavit eum de medio celiginis, & ingressus medium nebula ascendit in montem, & sicut ibi quadra-

d Exod. 33. ginta diebus, & noctibus: d loquebatur autem Deus ad Moysen inaudita familiaritate, facie ad faciem, sicut solet loqui homo ad amicum suum, osten-

ostenditque illi diuinam suam faciem cum ea claritate, qua in mortali hac vita videri potest.

Hunc in modum intelligendum, quod agitur in populo Christiano: multitudo enim fidelium, utpote turba minus capax, aut valde occupata negotiorum varietate, vocantur tantum ad orandum vocaliter, & consideranda, & quasi a longe aspicienda diuina aliqua mysteria; & illa nominatim, quae Sanctum Dei timorem incutunt, & seueræ ipsius iustitiae terrorem: ne scilicet peccent, sed pœnitentiam agant, vitamque suam emendent: qualia sunt quæ fides de Extremo Iudicio, Inferno alijsque supplicijs docet; quibus Deus aliquos peccatores afficit. Alij vero sunt fideles per septuaginta seniores significati, qui a Deo vocantur, ut ad se magis accedant per exercitia orationis mentalis; & profundiores diuinorum mysteriorum meditationes affectusque magis accensos amoris & fiduciae: hi perueniunt ad eius cognitionem ex operibus, quæ sub eius sunt pedibus, ex pulchritudine cœli, & stellarum, ac Planetarum: ex quibus ratiocinantes, magnalia deducunt Creatoris; & extimulantur ad ei obsequendum eo, quod dignus sit, totque bona ipsis largiatur: huiusmodi sunt Religiosi ac seculares, qui ordinariam tenent orationis mentalis viam, cuius securitatem, necessitatem, & fructus ingentes fusi ostendemus inferius cap. 42. tamquam in loco ad id aptiori.

ALII tamen sunt pauci per Moysen significati, quos singulari vocatione Deus ad supremum

Orationis culmen , & cum diuina sua maiestate coniunctionem euctos , immittit in fincælestes caligines , & talem nebulam , queculos excæcat , ne res huius mundi videantur aperiunt verò , vt suum videant Creatorum habeantque magnam cum eo familiaritatem , & consuetudinem : alij quidem plus , alij minus , prout ipse Dominus creaturis suis se communicare dignatur . Prius tamen , quā ad hū premum montis culmen eos exaltet , detine per sex dies in inferiori alio gradu , in quozrum probet patientiam , ipsique sensim exceantur , magisque disponantur ad id , quod summum est , accipiendum . Tales esse deberent (vt suprà est dictum) Magistri spiritus , quantum alter Moyses Christianum populum & eos , qui hanc orationis viam tenere statuerunt , gubernaturi sunt . Talis fuit Pater noster Balthassar : quem , quia ipse Dominus sicut Moysen elegerat in ducem animarum ; hunc ei famorem , aliosque prædictos exhibuit : qui , quod sim adèd insignes , opera precium erit , fusiùs eos explicare , ex ijs , quæ idem P. in alijs occasionibus dixit .

§. I.

PRÆMITTA MVS igitur , tanquam fundamentum , fauorem primum , ex quo reliqui proueniunt : quod scilicet ipsum Deum quis habeat Magistrum ac directorem in Oratione , non eo tantum communī ac ge-

nerali modo, quo vocat ir & reipsa est omniū magister, docetque ac impellit omnes ad orandum; (vt 3. cap. est dictum) sed pecunia alio magis familiari, & suauiori per illustrationes, & inspirationes speciales, immittendo sanctarum cogitationum, affectu umque feruentium imbræ, non laborante ipsa anima in hoc diuino cibo querendo per mentis discursus, ac meditationes magna adhibita ad industria & conatu. Quare solebat Pater Balthasar dicere: si Deus ratiocinationem animæ in oratione impedit: signum esse, quod ipsem velit esse eius Magister: ad eam enim ingredi, & ianuis clausis ad eius interiora penetrare est ipsius priuilegium; & ita eius, qui illam creavit proprium, ut neque bono, neque malo spiritui communicetur: quare id esse tutissimum, & ab illusionibus remotissimum, & pax gaudiumque quo tunc anima affectur, indicium est eius Maiestatis præsentie. Hoc ipsum clarius adhuc notat ipse in suo libello his verbis: Quinto Februarij, 1569, cum essem in oratione matutina, & penderem detrimentum meum ex absentia cuiusdam serui Dei, hoc internè sensi: iniurius Deo est, qui agens cum ipso, existimat sibi nocere, quod deseratur ab hominibus, quando id absque ipsius culpa accidit. Et eodem die, cum facerem Sacrum, eadem cogitatione, ac dolore recurrente, cum eodem interno sensu hoc mihi occurrit: si is, qui te per hominem aliquem dirigebat, tuus vult esse Magister; & per se ipsum te doceat ac dirigere: quoniam tibi

L 4

tibi

„tibi facit iniuriam? magnum hoc est beneficium
 „& ingentium bonorum præludium: siquidem
 „Deus breui aliquo verbo, & sententia mul-
 „ta complectitur ac docet: & talium oratio ei-
 „continuata quædam ipsius Dei assistentia, &
 „mul. cum reuerentia, & fiducia quieta &
 „respersa multarum veritatum intelligentia,
 „dulcibus bolis & suauissimis ex orbe ipsius
 „Domini reliquijs, familiaribus cum eodem in
 „iucundissima eius præsentia colloquijs.

¶ *Psal 50.8.* HINC ortum habuit secundum beneficium,
 quo, vt dixit David, a *occulta sua diuinitatis*, &
 profundæ sapientie ipsi manifestauit, ea ratione
 & modo, quem doctores scientia Mystice
 tradunt. Id ita scriptum reliquit ipse in eo-
 dem suo libello his verbis: Primò die Martij
 Anni 1576. cùm pridie vesperi egisse cum spi-
 rituali quadam persona de eo argumento:
 quid esset visio intellectualis Dei, & mysterio-
 rum eius: habui vestigium quoddam luminis e-
 ius, quod mihi dixerat, & sensum quandam te-
 nerum. ipsam orationem ingressus, sensi Domi-
 ni præsentia, ratione quadam ibi manentis, vt nec
 oculis, nec imaginatione videretur: percipiebatur
 tamen, & majori certitudine ac perspicuitate ap-
 prehendebatur, quād quod oculis aut imagina-
 tione videtur. Cuius indicia hæc sunt. Pri-
 mum, quod hac ratione videtur, plus in ani-
 ma efficit, quād quod imaginatur, aut corpo-
 raliter videmus. Deinde pacem adfert, tantumq;
 solatium, vt videatur Deus D.N. animam in regnū
 suum inducere: quæ in tanta fœlicitate se collo-
 catā videns, quam nec cogitasset, nec merita esset,

dicit

mem
 Chri
 ipse
 trada
 spiter
 ma:
 ne,
 Tert
 rius
 dis:
 habi
 tabe
 Deu
 illis
 vet
 ips
 pte
 an
 sit
 ita
 po
 que
 min
 len
 det
 dix
 tel
 Hi
 nil
 va
 ne
 ps

dicit Dominus illud Davidis : b quid est homo quod ^c b Psal. 8.5
memores eius ? quomodo visitas eum , & ipsemet ^c
Christus dicit, Iustos in die extremi iudicii , cum ^c
ipse rationem reddet , cur cœlorum regnum eis ^c
tradat, dicturos : c Domine quando te vidimus ha . ^c c Matt. 25
sitem , & collegimus te &c. ita, inquam, ei dicit ani- ^c 37.
ma: Domine, quæ tibi obsequia præstisti ; Domi-
ne, quando tantum bonum ego sum promerita ? ^c
Tertio, inde exit anima nec sua, nec alicuius alte-
rius sed tota eius, qui est omnia, iuxta illud Dau-
dis; d Vnam petij à Domino hanc requirant, vt in- ^c d Psal. 26.
habitent in domo Domini : quoniam abscondit me in ^c 4.
tabernaculo suo &c. Immissæ illuc animæ incipit ^c
Deus ille cœscere, seque ostendere ; ibi indulget ^c
illi & illa iucundatur, ac tenet escit, quod se ipsam ^c
vt talem aspicit, cogitetque de ijs, quos propter ^c
ipsum Dominum multo plus diligit, quam pro-
pter ippos, aut si essent sui. Quarto, quod cogitans, ^c
an Dæmon eiusmodi benedictionem fingere pos-
sit; non potest anima sibi persuadere, rem, à qua se ^c
ita quietam redi, & tam benè cum Deo suo com-
poni experitur, à malo spiritu esse. Quinto, ex eo ^c e Mat. 17.
quod anima tunc dicat cum Sancto Petro : e Do- ^c 4.
mine bonum est nos hic esse. Fugit omnem somno-
lentiam, nec orando defatigatur. Sexto, quod vi-
detur sibi experiri in se, quod Sanctus Dionysius ^c
dixit cap. 1. de Mystica Theologia : quod nihil in-
telligentis, omnem transcendat intelligentiam : ^c
Hinc enim videtur sibi, nihil scire : inde tamen ad ^c
nihil aliud attendere potest ; nec potest non esse ^c
valde contenta cum eo quod habet : etiam si ^c
nec illud videat, aut tangat : quamuis de eo i- ^c
psò magis sit certa & maiori cum claritate,

, quām de omnibus quæ vider, aut manibus p[ro]p[ri]is
,, pat.

Ex his verbis ac sententijs satis appareat, quātam eius intellectui lucem D[omi]n[u]s in Oratione communicaret: siquidem cum ea ingrediebatur regnum Dei, Paradisum scilicet deliciarum eius,

Rom. 14. f Injustiam, Pacem, & Gaudium, in Spiritu sancto
17. & talis ex ea exhibebat, ut neque suus esset, neque a-

liorum; sed totus Dei, cum quo ita unitus erat, ut
Cor. 6.17 g esset cum eo unus spiritus. Quare afflictæ cūdā personæ dixit ipsem, cūm sermo esset de Oratione:

Phil. 3.20 ut existimo, de illa Apostoli, quæ dixit: h[ab]e conuersationem suam esse in cœl[us]. Proximum hunc fauorem secutus est singularissimus alius, quem Deus D.N. illi exhibuit, certum illum & securum faciens, quod peruenturus esset ad regnum illud æternum,

& futurus perpetu[us] eius incola. Ita ipsem Pater aperuit Patri AEgidio de Mata, qui missus postea

fuit in Iaponiam, unde bis illarum Indianarum Procurator rediit, acturus de earum rebus cum Patrem nostro Generali. Hic, inquam, Pater familiariter aliquando cum Patre Balthassare agens de felici eius animæ sorte, quæ posset esse de sua salute certa, quæ se tot periculis ingerit, dum egregia ad eos facinora ob Dei amorem aggreditur: ei respon-

dit Pater Balthasar; ego, inquit, verbis claris & expressis certam & securam habeo meā salutem:

& hæc est insignis quædā Dei Domini nostri misericordia erga aliquos: quæ potius illis calcar ad-

dit ad currendum, quām sit frœnum, ut sistant. Iterum, cūm esset in oratione, vidit quandam Bea-

torum processionem, & se ipsum inter eos. Quām

vicio
scier
dux
eius
supe
quad
coh
The
C
liqu
ped
xis
ter
dat
ite
ing
na
ad
ten
fra
ui
qu
fr
la
re
m
tr
ti
P
x
c
V

visionem retulit ipse Superiori suo, cùm suæ con-
scientiæ rationem redderet; & eandem referunt
duxæ Societatis nostræ personæ valde insignes: &
eiusdem videtur ipsemet meminisse in relatione
superius posita, cùm dixit, se repente inuenisse in
quadrâ cōgregatione ad beatitudinem destinata: &
cohæret cum reuelatione, quam habuit S. Mater
Theressa de Iesu, vt cap. 10. est dictum.

Quid autem mirum, si tales visiones habens, a-
liquoties in Ecclasiū raperetur, vslu sensuum im-
pedito & suspenso? semel Metinæ existentem fle-
xis genibus in suo cubiculo, ingressus quidam Pa-
ter inuenit stupendo quodam splendore circum-
datum, indicium eius, quem habebat interiùs: &
iterum frater, qui eius cubiculi curam habebat,
ingressus, inuenit absorptum & à sensibus alie-
natum: ita vt nec exēuntem, nec intrantem Pater
aduerterit. Ut auté ipse Pater ad se rediens aduer-
teret, ab aliquo se fuisse deprehensum, cooperuit
frater eius faciem & trophiolo, & ita exiuit. quæ si
uit ergo Pater postea à fratre illo, num sciret ali-
quem esse in ipsius cubiculum ingressum? cui cùm
frater fatereetur se ingressum fuisse, iussit eum cæ-
lare, quod vidisset. Iterum cùm Salmanticæ stude-
ret, apiciens crucifixum, quem ante se habebat,
mansit eleuatus extra se: euénitq; illi ab altero fra-
tre idem, quod nunc de altero retulimus.

PATER Gasparus Asterius in hac prouincia no-
tissimus, retulit, quod cùm ipse Minister esset in
Professa domo Vallis Oletanæ, S. hic P. Balthasar
egrotasset: quem cùm Iosimarinus vesperi
vcung; bene dispositum reliquisset, mane illū absq;
vlla s̄eu, & quasi mortuū inuenisset; vocati medici
non

non aliud existimare potuerunt, quam quod esset aliquod deliquum: mansit autem eodem modo usque ad vesperam: & tunc appositis Reliquijs ligni sancte Crucis, & alijs, quæ in illa domo sunt, statim ad se rediit; & loquebatur sicut alias, quasi nihil mali passus esset. Ex quo omnes colligebant, non animi deliquum, sed Raptum fuisse quales in profunda sua oratione habere consueuerat. Et cum alia vice ægrotaret, idem ei accidit: sed cum ipsum ligando torquerent, ut ad se rediret, nec tamen faceret, miserunt proprium tabellarium Metinam, vnde recens venerat, interrogatum, quinam ille morbus esset, & an alias laborasset: & acceperunt responsum, ne vlo remedio erga eum vterentur; nam esse Ecstases illi alias familiares, & quæ per dies etiam aliquot durarent.

D E N I Q V E ab eo tempore ambulabat Pater Balthassar, cum maiori, ac viuationi fide in præsentia Dei sui, recurrens continuè ad Maiestatem diuinam in omnibus rebus suis, conferens cù illo, tanquam cù suo Magistro, eiusq; directio-
nem auxiliumque petens: quæ ratio aptissima est ad eam, quam dicimus animæ cù Deo familiaritatem, & orationem continuam.

QVAR E idem Pater Balthasar dicere solebat:
,, orare, est spiritum ad Deum eleuare, eiique res o-
,, mnes nostras familiariter, magnaque cum reue-
,, rentia communicare; & maiori cum fiducia, quam
,, vllus indulgentissimus filius cum sua matre habe-
,, re potest: & ibi omnia sua preiosa, & vilia; cœ-
,, lestia, & terrena; quod multum est, & quod mo-
,, dicum cum suo Magistro ac Domino agere, &

CON-

conferre; cor suum aperire, totumque illud ita effundere, ut nihil intus remaneat; aperire illi labores suos, peccata, desideria, & quidquid in animo habuerit; & cum eodem solarium & requiem habere sicut amicus solet cum amico, cui fideliter omnia sua aperit, bona & mala. Hoc est, quod Scriptura diuina appellat effundere sicut aquam Thre. 2. 19.

cor ante conspectum Domini, non ait, sicut oleum, cuius pars aliqua vasi adhærescit; sed sicut aqua, quæ tota effunditur; manifestando scilicet Deo non solum magna, sed etiam parua. cùm enim diuina eius Providentia omnia gubernet; sine cuius auxilio nihil boni, magni, aut parui efficere possumus, magnæ prudentiæ est, omnia cùm Deo conferre, à quo, quidquid rectum in eis erit, proueniet.

§. I I.

EX frequenti hac cum Deo Domino nostro familiaritate prouenit, ut alias quoque gratias donaque reciperet, quæ plurimum eum iuverunt ad ea, quæ postea in bonum proximorum fecit. Fuit autem inter alia insigne donum confidentiæ, & efficacitatis in petendis & obtinendis à Deo. D. N. rebus tam sibi quam proximis necessarijs, quemadmodum ipse in suo libello notauit, dicens: quod cùm semel orationem instituisset circa illa verba Christi D. N. a petere, & accipietis: a Matt. 7.7. intellexit è cœlo ex alto, D. N. nolle, nos esse parcos in petendis donis & gratijs ab ipso: nam talè parcitatem esse Dæmonis tentationem. Et cùm semel aliquid peteret pro quodam indigente, audierit sibi dicere: cur tu es in petendo parcus, si Deus est in dando

dando liberalis? quasi insinuaretur ipsi, ut etiam pro alijs indigentibus peteret. Et alia vice pertens foelicem cuiusdam negotij exitum, audiret hæc verba: *Ego te tanquam Rex iuuero.* & ita euenit in illa occasione, & sàpè alias, nam orante ipso adeò feruenter pro alijs necessitatibus, priusquam ab Oratione surgeret, certus reddebat de earum remedio, siue per expressam reuelationem, siue per internum aliquem instinctum, quo assecurabatur: quem instinctum, ait Cassianus, indicium esse exaudita Deo orationis: cuius rei inferius plura ponentur exempla.

coll. 9. c. 31.

Tunc etiam largitus est illi Deus, quod in Scientia & Eruditione deerat, quam propria industria comparare non potuit: quod ipsemet in sua relatione insinuauit, & clarius aperuit patri Ioanni Pinædio, qui ex Collegiali Collegij Ovetensis Salmanticæ factus est Societatis, qui cum Gradu in Iure suscepisset, studia Philosophica ac Theologica aggredi horrebat, veritus, ne non posset in eis benè proficere. Quem ut P. Balthasar animaret ad confidendum Deo, quòd ille ipsius industria defecetus suppleturus esset, retulit ei confidēter: quòd cum ipsemet tristis ac sollicitus esset, eò quòd ob occupationes multas dum studeret, & etiam postquam factus esset Sacerdos, non fuisset adeò studijs intentus, atq; opus fuisset: ideoq; Scholasticarum scientiarum defectum esset experturus in Ministerijs Societatis circa Confessiones, & Conciones: cum tamen diu se in oratione exercuisset, ex tempore die quodam sensisset extraordinarium quoddam lumen in intellectu, quo Scholasticas veritas, &

res, & Theologicas Conclusiones adeò perspicuè intellexit, atq; si multos annos, magnamq; diligē- impressas menti suæ veritates illas mansisse, vt nū- quam amplius, solitum earum defectum sentiret. Et cùdam alteri graui Patri dixit: gratiam sibi à Deo concessam intelligendi Scripturam diuinam, & Materias Morales: & à quo die hanc gratiam acceperat, abiecisse timorem, propter quem aliàs non audebat esse absq; aliquo viro valde docto, cum quo liceret statim occurrentia sibi dubia conferre. Et aliàs cum sermo de hac re incideret, dicere solebat: ego non multum polleo acumine intellectus, & studiorum: sed ex familiaritate cum animabus pijs, lectione Sanctorum, & frequenti oratione largitus mihi est Deus intelligentia Scri- pturæ sacrae. In quibus verbit tres coniunxit fon- tes, ex quibus Scientiam Spiritus eminenter hause- rat ad res internas, & spirituales cognoscendas: lectionem scilicet Sanctorum, qui eas experti, scriptas reliquerunt: familiaritatem, & consue- tudinem cum animabus, quæ illas sentiunt, & ex- periuntur; & orationem, ac familiaritatem cum ipso Deo: & hæc fuit præcipua, cum ad eam per- uenit excellentiam, quæ fuit illi eo tempore cō- municata, non solù ob experiētiā, quam habuit earū etiam valde excelsarū; sed ob lumē, quo Deus illū illustrabat, vt eas cognosceret ac discerneret. quæ lux fuit instar luminis propheticī, quod (vt ait S. Gregorius, quæ secutus est S. Thomas) duas res, solius Dei aliàs proprias manifestat: occul- ta scilicet cordis humani; & res futuras: & in utraq; hac re illustrauit Deus hunc seruum suum: *Homil. i. in Ezech.* *2.2. q. 171. 4.* *i. Cor. 14. 25* *Isa 41. 23.*

inter-

S.Tho. 2. 2.
q. 17. 8. 2.
ex S. Diony.
c. 4 de te-
lesti Hierar.

interdum reuelans illi cordium secreta eorum
quibuscum agebat, ut eos recte dederet: &
cùm reuelationes propheticæ fiant per Angelos,
qui earum personarum custodes erant, res al-
quas ad eas spectantes Patri huic reuelabantur;
quemadmodum in capite sexto est dictum: Inter-
dum etiam futura, & quæ à nostra voluntate de-
pendent, illi reuelabat, ut securos eostredderet,
quorum intererat; ita euenteras. Horum
innum plura exempla in sequentibus cæpitibus
subijcentur.

CAPUT XVI.

ORATIONIS SVÆ EFFICA-
Citate Metinae, & alibi multa fecit in pro-
ximos admiratione digna: tum mani-
festatione multorum cordis secreto-
rum; tum predictione
rerum futura-
rum.

VAMVIS mutatio Patris Bal-
thasaris ex Abula Metinam, &
ad alia Collegia præcipue di-
rigeretur ad spiritualem no-
strorum profectum: eius ta-
men charitas non alligabatur
ad solos domesticos; sed exse-
rebat se etiam ad externos; in quibus notabilem
faciebat fructum, duplicibus suis armis, Oratio-
nis, scilicet, & Sermonum siue Colloquiorum de-
Deo;